

Formanden: Jeg maa paa ny bede det ærede Medlem høre op med disse Afbrydelser.

Jessen: Selvfølgelig er det som Vidne, han møder. Naar det ærede Medlem ikke har kunnet se det af Akten, giver jeg ikke meget for hans hele Opfattelse af en saadan Akt. Erklæringen bliver gennemgaaet med ham paa samme Maade, som det f. Eks. sker, naar en Politibetjent optager en Rapport over et Vidne, faar et Vidne til at udtale sig. Saa møder den paagældende i Retten, Rapporten oplæses og gennemgaaes med ham, og han godkender den. Paa samme Maade er selvfølgelig i dette Tilfælde, hvor Inspektøren i Retten har fremlagt denne Erklæring, som bliver gennemgaaet med ham, og som han holder sig til, den i Erklæringen indeholdte Forklaring en Vidneforklaring. Ved det ærede Medlem ikke det, saa beklager jeg det.

Mindretallet har omtalt nogle Betjente, der har rettet Anklage mod Inspektørens Ledelse; dette er navnlig Folk, der er blevet afskediget eller forflyttet og derfor nærer fjendtlige Følelser mod Inspektøren, medens mange andre har udtalt sig i Favour af Inspektøren. Men angaaende disse sidste spørger Mindretallet, naturligvis for at svække deres Udsagns Troværdighed: Hvilken Betydning kan der tillægges disse Udsagn af tjenstgørende Funktionærer, hvis hele Stilling er i Hænderne paa de overordnede? Dette er for det første en grov Fornærmelse mod de paagældende Betjente, idet det ærede Medlem ligefrem sigter dem for at have afgivet falsk Forklaring for Retten. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kan staa ved det. Det er dog almindelig Brug, at naar man bliver ført for Retten som Vidne, og der ikke rejses Indvending mod Ens Troværdighed, saa er man troværdig, men saa har andre ikke Lov til at sigte de paagældende for at have staaet og løjet i Retten. Naar man giver sig selv Attest for at være objektiv, hvad det ærede Medlem har gjort, har man virkelig ikke Lov at bære sig ad paa den Maade, at man anfører noget, der passer i ens Kram, men fortier andet, som ikke passer i ens Kram. Hvis det er rigtigt, at Funktionærernes hele Stilling er i Hænderne paa de overordnede, og hvis det er saaledes, som Modparten insinuerer, at der er spændt Mundkurv paa dem, maa det vel gælde alle Funktionærerne; saa kan det anstændigvis ikke kun siges om dem, som udtaler sig i Retten

under Vidnetvang paa en Maade, som ikke passer i det ærede Medlems Kram, saa maa man tage det hele over en Bank.

Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre herved, skønt jeg dog synes, jeg maa bemærke, at Mindretallet paa dette Punkt i Betænkningen pludselig henfalder til at omtale et Forhold, som er nærværende Sag ganske uvedkommende, og som formentlig hører hjemme i det ene Mindretalsmedlems personlige Livshistorie. Men det er typisk for det ærede Medlem, at han pludselig kommer tilbage til den Sag, og det forbavser mig derfor ikke saa meget. Derimod forbavser det mig, at Mindretallets andet ærede Medlem har villet sætte sit Navn under det, som staar skrevet der: at det er et Faktum, at kongelig ansatte Tjenestemænd, juridiske Kandidater, i Retten har afgivet skriftlige Vidnesbyrd, som bevislig har været usande, og til Trods derfor senere er avanceret op i Landets højeste Embeder. Hvad vidste det ærede andet Medlem af Mindretallet derom? Dette ærede Medlem er ikke til Stede, og jeg kan derfor ikke rette Spørgsmaalet direkte til hende, hvad jeg beklager. Jeg vilde gerne have spurgt hende, hvad hun kendte til det Forhold, inden hun satte sit Navn under Betænkningen. Jeg vilde nødig tro, at hun uden videre har sat sit Navn under det, som det ærede Medlem har skrevet.

Jeg skal dernæst gaa over til et andet Punkt, paa hvilket Mindretallets Fremstilling er i Strid med Sandheden, naturligvis for at komme Ledelsen af Fængselet til Livs. Det synes nemlig nu at være det ærede Medlems Opgave at komme Fængselets øverste Ledelse til Livs, tidligere havde han en anden Opgave, det var denne: at skaffe de stakkels Menne-sker Oprejsning, som med Urette var blevet afskediget. Da han ikke kan komme frem ad den Vej, slaar han over paa en anden Bøve; noget skal der komme ud af Sagen. Det Punkt, jeg vil omtale, angaar det ene af det ærede Medlems Trekløver, den afskedigede Betjent Bang, som blandt andet havde fortalt Fangerne gemene Historier. Om ham siger Mindretallet og med fuld Ret — det indrømmer jeg —, at han derved har gjort sig skyldig i en af de største Forbrydelser mod Tjenesteaanden, som han kunde gøre sig skyldig i, og det er jo rigtigt, men saa tilføjer Mindretallet: „uden at han afskediges derfor“. Mindretallet paastaar, at han først blev afskediget senere af andre Grunde, og Mindretallet spørger saa, „hvorfor i Al-